

— Не съмъ я виждала, Петърчо. Новата година никога не отива при бѣднитѣ хора. Какво ще прави тя при насъ? Тя трѣбва да гладува при насъ, както и ние гладуваме. Тя отива при богатитѣ хора...

— Какво прави тя тамъ, мамо?

— Какво ли? Тя отива да ги весели и да ги разсмива. Тя имъ носи подарѣци. На дѣцата имъ носи играчки и сладки работи. А всички тамъ ядатъ скъпи и вкусни яденета на Нова година... Въ богатитѣ стаи свѣтятъ голѣми лампи. Веселитѣ хора танцуватъ, пѣятъ, смѣятъ се.

Петърчо се замисли. Да, Новата година отива само при богатитѣ хора. Тамъ е хубаво, тамъ е свѣтло, тамъ има всичко. А тука? — Тука е студено и тъмно, — тѣ всички сж гладни; сестричето му е болно; майка му е тжжна; а баща му е бѣденъ и безъ работа. Вмѣсто пѣсни, тука само охкания и плачове се чуватъ... Колко лошо живѣятъ бѣднитѣ хора!...

И какво ще прави Новата година при тѣхъ? Да имъ честити глада ли?

Ахъ, бѣднитѣ хора не виждатъ Новата година! Тѣ не могатъ никога да ѝ се понарадватъ! Тѣ винаги сж тжжни, гладни и болни!

Петърчо заплака.

— Мамо, гладенъ съмъ! — каза той.

А майка му мълчеше и едвамъ сдържаше сълзитѣ си.

Изведнѣжъ се чу, какъ градскиятъ часовникъ удари дванайсетъ пжти. Бѣше срѣднощъ... Хората казватъ, че по срѣднощъ идвала Новата година.